

# میراثِ مستور

(یادداشت‌هایی در فرهنگ، ادب و اسطوره)

مؤلف:

مهدی سعیدی



عنوان و نام پدیدآور	سروش اساهه
نویسنده مهدی سعیدی	۱۳۶۷
مشخصات نشر	تهران، آرون، ۱۴۰۱
مشخصات ظاهری	۱۰۸ ص.
شابک	۹۷۸ - ۳۱۷ - ۰۶۵ - ۲
وضعیت فهرستنويسي	فپا.
عنوان دیگر	يادداشت‌هایی در فرهنگ، ادب و اسطوره
موضوع	مقالات‌های فارسی - قرن ۱۴
موضوع	Persian essays - ۲۰ th century
ردبندی کنگره	PIR ۸۳۴۸
ردبندی دیوبی	۸ / ۴۶۲
شماره کتابخانه ملی	۹۰۳۳۲۹۷



## میراث مستور

(يادداشت‌هایی در فرهنگ، ادب و اسطوره)

نویسنده: مهدی سعیدی

ناشر: انتشارات آرون

چاپ سوم : ۱۴۰۳

تیراژ: ۵۰۰ نسخه

۱۲۰۰۰ تومان

نشانی: میدان انقلاب، خیابان ۱۲ فروردین، خیابان وحید نظری

نرسیده به خیابان منیری جاوید، پلاک ۱۰۵ ، واحد ۳ تلفن: ۰۵۱ - ۶۶۹۶۲۸۵۰

ایمیل: Arvannashr@yahoo.com وبسایت: www.Arvannashr.ir

۹۷۸ - ۳۱۷ - ۰۶۵ - ۲

## فهرست مطالب

۷.....	مقدمه .....
۱۱.....	پی نوشت ها .....
۱۳.....	سخنی با دکتر محمد علی اسلامی ندوشن .....
۱۵.....	فرهنگ ایران .....
۱۶.....	زبان و ادبیات فارسی .....
۱۶.....	فردوسی و شاهنامه .....
۱۸.....	پی نوشت ها .....
۲۰.....	کارنامه زرین زرین گوب .....
۲۷.....	پی نوشت ها .....
۲۸.....	دیروز یا فردا؟ کدام یک؟ .....
۳۷.....	پی نوشت ها .....
۴۱.....	میراث مستور .....
۵۳.....	پی نوشت ها .....
۵۷.....	کتاب .....
۶۶.....	پی نوشت ها .....

۶۷	اسطوره‌ها علامت می‌دهند
۶۹	اسطوره‌ایکو (echo) در لردگان
۷۱	اسطوره آناهیتا در آرپناه
۷۴	بی‌نوشت‌ها
۷۷	شب چله
۷۸	شب چله، یلدا و کریسمس
۷۹	شب چله، اسطوره‌ها و آیین‌ها
۸۱	بی‌نوشت‌ها
۸۳	چرا در شب‌های چله، شاهنامه می‌خوانیم؟
۸۵	دلیل اسطوره‌شناختی شاهنامه‌خوانی در شب‌های چله
۹۱	بی‌نوشت‌ها
۹۳	راه دشوار فرهنگ و کجاوۀ ناهملتگ آموزش و پرورش
۱۰۷	بی‌نوشت‌ها

## مقدمه

«میراثِ مستور» حاوی چند یادداشت و مقاله است که فشرده‌ای از آنها قبلاً در روزنامه‌هایی چون اطلاعات، ابتکار، خبر جنوب، ابتکار جنوب و همدلی و نشریاتی مانند تاریخ‌اندیش چاپ شده و اینک، با جرح و تعديل، مجدداً به چاپ سپرده می‌شوند.

در یک تقسیم‌بندی کلی، آنچه را در کتاب آمده، می‌توان در سه دسته قرار داد:

دسته اول، یادداشت‌ها و مقالاتِ مربوط به فرهنگ و ادب، شامل سخنی با دکتر اسلامی ندوشن، کارنامه زرین زرین‌کوب، دیروز یا فردا؟ کدامیک؟، میراثِ مستور (درباره چند منظورگی زبان و ادبیات فارسی و اهمیت آن در حفظ و تداوم فرهنگ ملی) و کتاب.

دسته دوم، شامل یادداشت‌ها و مقالاتِ اسطوره‌شناسی، از جمله: اسطوره‌ها علامت می‌دهند، شب چله و چرا در شب‌های چله شاهنامه می‌خوانیم؟

دسته سوم، حاوی یک مقاله درباره فرهنگ و آموزش با عنوانِ راه دشوار فرهنگ و کجاوۀ ناهم‌لنگ آموزش و پرورش.

با وجود تفاوت‌هایی که در موضوع یادداشت‌ها و مقالات احساس می‌شود، اما سعیم بر این بوده که همه آنها را با رشتۀ باریک و نامرئی‌ای به نام «موجودیت ایرانی»، یا «ذخایرِ درونی فرهنگ ایران»، پیوند دهم و بر سر یک سفره بنشانم. از این حیث، می‌توان گفت اگر یادداشت‌ها و مقالاتِ کتابِ حاضر، در موضوعات، چون شاخ و برگ متفاوت‌اند، اما در ریشه یگانه اند.

اما، بنا به دو دلیل، بازنشر این یادداشت‌ها و مقالات را خالی از فایده نمی‌دانم:

۱. اول آنکه به قول آندره ژید، بازتکرارِ خیلی از مسائل، ضرورت دارد، زیرا گوش شنواهی نبوده که آنها را بشنوید. از عاداتِ انسان است که مسائلی مهم، ولی به ظاهر ساده، معمول و رایج زندگی خود را وقعي نمی‌نهد و تا زمانی که همین مسائل به ظاهر ساده و رایج، در سراسریب نیافتنند و زندگی او را دچار اختلال نکنند، در فکر تتبع، بازنگری و احیاء آنها برنمی‌آید(۱). نمونه ساده و رایجش «سلامتِ جسم» است؛ انسان، تا از سلامتِ جسم برخوردار است، در فکرِ صیانت از آن نیست؛ اما مدامی که همین «موهبتِ معمول و رایج» دچار عارضه‌ای شود، به تقلّاً می‌افتد و تمام تلاشِ خود را، برای رفع عارضه و بازیافتنِ دوباره آن، به کار می‌گیرد. از نمونه‌های دیگرش، همین مسائلی است که در این کتاب به شرحشان پرداختیم:

- سلامتِ زبان: انسان تا در گفتار و نوشتار و به تبع آن ارتباطِ با جهانِ پیرامونِ خود، دچار مشکل و ضعف نشود، به فکر شناخت، آموختن و تربیت زبانِ خویش برنمی‌آید.

- سلامتِ روح و قوتِ تفکر و استدلال: انسان، تنها زمانی که احساس کند دچارِ ضعفِ دماغی و استدلال‌های عمیق شده است، در صدد جبران برمی‌آید و در پی تحقیق و تفحص می‌رود و سراغی از کتاب می‌گیرد. کتاب، یکی از مهمترین عواملِ فکر افزایشی و تصفیه روح و تقویت روان است.

- سلامتِ فکری اجتماع و مسأله هويت: در سده‌های نزديک به اکنون، یکی از مسائل مهمی که دست و پا گير مخصوصاً قشر جوان جامعه شده، همانا مسائل مربوط به کيستي و چيستي است؛ اينکه در اين جهان بی‌در و پیکر و شتابنده، نقطه اتكاء اين جوان، کجا و چه چيزی است؟ از کجا آمده، دو چه جايگاهی قرار دارد و زين پس به کجا خواهد رفت؟ اگر انسانِ عصر مدرن - با همه نورافکنهایی که بر مغز او گذارده شده و همه ترقی‌هایی که او حیث زندگی ماذی کرده - باز هم احساس گيجي، سرگردانی و نا آرامی می‌کنند، يك علت‌شن روی گردانی او از تاریخ حیاتِ خود، قوم خود و در زمرة آسماء شبانه دانستن اینهاست. بازگشت به تاریخ و جستجو در آن، برای به فرهنگ درآوردن نقاطِ برجسته‌اش، لابد یکی از راههای ایجادِ تعادل و در نتیجه علاج بیماری‌های اجتماعی، هویتی و هستی شناختی خود است. تردیدی نیست که گيجي و سرگردانی او در مسأله هويت، يك علت عمده‌اش، انقطاع او از تاریخ بوده. اينکه در کتابِ حاضر، مدام از تجدد و تاریخ سخنی به ميان می‌آيد، به همين دليل است. راست است که می‌گويند: فاقد هستی که شويم، عصبيت و نا آرامی اوج می‌گيرد (۲)

۲. انتشارِ هر کتابی (ولو اینکه چندان حرف تازه‌ای هم برای گفتن نداشته باشد)، در عصری که به همه چیز از دریچه «بازارِ اقتصادی» نگاه می‌شود، به مثابهٔ برپروریزیدن چراغِ دانایی و نمادی از تلاش و کوشش<sup>(۳)</sup> و مخصوصاً نوعی «گنجکاوی» در جامعه است. به طور کلی اگر جو حاکم بر جامعه، با حسن کنجکاوی و در نتیجهٔ «پژوهش» آمیخته نباشد و در آن فعالیتِ جستجوگرانهای که نشانه‌ای از وجود «حسن‌نیاز به ترقی» باشد، صورت نبندد، می‌توان فهمید آن جامعه، جامعه‌ای مرده است. به عبارتی، اگر جامعه، نسبت به پیشرفت‌های دیگر جوامع، دچار نوعی «بی‌حسی» و «بی‌اعتنایی و بی‌تفاوتی» شود، مسلماً این جامعه جامعه‌ای مرده، فاقدِ اراده و در نهایت «صرفی» و میهمان سفرهٔ دستوردهای فکری (فن و تکنولوژی) دیگر جوامع خواهد شد<sup>(۴)</sup> و این غمانگیزترین آینده‌ای است که برای یک جامعه می‌توان متصور شد؛ زیرا برای همیشه در گورستانِ تاریخ دفن می‌شود و به دیوار خاموشان خواهد پیوست.

باری، اگر کتاب پیش رو، توانسته باشد به سهم خود، خاطری را تشحیذ کند و در روح پژوهشی جامعه، بدمند، نگارندهٔ این سطور مزد خود را گرفته است.

مهرداد سعیدی

پاییز ۱۴۰۱

## پی‌نوشت‌ها

۱. نقل به معنی از کتاب اسطوره کاوی عشق در فرهنگ ایرانی، نامور مطلق، ۱۳۹۸، ص ۱۰۱، نشر سخن.
۲. نقل به معنی از کتاب جامعه فرسودگی، جامعه شفافیت، بیونگ چول هان، ترجمه محمد عماریان، ۱۴۰۰، چ ۶، ص ۴۰، نشر ترجمان.
۳. انتشار کتاب در عصر ما، شبیه داستان پرنده و آتش نیز می‌تواند باشد؛ می‌گویند وقتی ابراهیم(ع) را به آتش انداختند، پرنده‌ای کوچک پرواز کنان می‌رفت و در منقار خودش آب جمع می‌کرد و می‌آمد و بر آن آتش عظیم، چند قطره آب می‌ریخت. خاموش نمی‌شد، اما کارش را انجام داده بود. (نگاه کنید به کتاب «پرنده و آتش»، مهدی سلیمانیه و لیلا طباطبایی یزدی، ۱۴۰۰، ص ۵ (صفحة تقدیمی)، نشر آرما).
۴. نقل به معنی از کتاب دیروز، امروز، فردا، اسلامی ندوشن، ۱۳۹۶، چ ۳، صص ۶۷-۶۸، نشر سهامی انتشار.